

Arrest

nr. 198 470 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DESMET
Molenstraat 10 / 1
8790 WAREGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DESMET, die *loco* advocaat P. DESMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat twee eerdere aanvragen werden geweigerd, dient de verzoeker op 18 januari 2017 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse zus.

1.2. Op 14 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 juli 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/01/2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.05.2016 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde H. H., geboren op 03.07.1980, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Tweemaal voorafgaand aan deze aanvraag werd reeds gezinshereniging aangevraagd, namelijk op 13/10/2015, 13/05/2016. Deze aanvragen werden geweigerd op respectievelijk 08/04/2016 en 09/11/2016.

Volgende nieuwe documenten werden voorgelegd bij de huidige aanvraag :

Bewijzen ten laste:

Overmaken van geld bij Cash Express van de Nederlandse referentiepersoon naar betrokkene in Marokko (Nador) op 05/10/2010, voor een bedrag van €200, op 02/11/2010 voor een bedrag van €140, op 29/11/2010 voor een bedrag van €150, op 30/12/2010 voor een bedrag van €190, op 28/01/2011 voor een bedrag van €170, op 2/03/2011 voor een bedrag van €180, op 4/04/2011 voor een bedrag van €150, op 06/05/2011 voor een bedrag van €190, op 07/06/2011 voor een bedrag van €300; De laatste geld overdracht dateert dus van juni 2011.

Attest van onvermogen in het land van herkomst:

Attestation de Non - Impostion a la TH - TSH 2017 dd. 13/03/2017 dat stelt dat betrokkene voordat hij naar België kwam geen belastingen betaalde.

In verband met de bewijzen van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd van de jaren 2010 en 2011, kan het volgende gesteld worden: om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van

betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Het valt daarbij op dat de overgemaakt bedragen vrij laag zijn.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op deze financiële steun om in zijn basisbehoeften te voorzien. Daarvoor zijn de bedragen te laag. Gezien er na juni 2011 geen geld meer werd overgemaakt, kan niet gesteld worden dat betrokkene, van in het land van herkomst/origine, ten laste was van zijn zus. Betreffende het Attestation de Non - Impostion a la TH - TSH 2017 dd. 13/03/2017 dat stelt dat betrokkene voordat hij naar België kwam geen belastingen betaalde: dit betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden.

Enig bewijs dat betrokkene, voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon ontbreekt compleet. Dat betrokkene en zijn zus ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin spreekt voor zich, het zijn immers broer en zus. Echter, dat is iets helemaal anders dan aantonen dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de komst naar België deel uitmaakte van het huidige gezin van de referentiepersoon. Daar werd geen enkel stavingsdocument van voor gelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet voldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Er blijkt niet dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.10.2015 tot op heden op hetzelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt opnieuw aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene; derhalve kan het gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesesmemorie.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 42, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt in de synthesesmemorie als volgt toegelicht:

"A. verzoeker toont afdoende aan dat hij reeds in zijn land van herkomst in een afhankelijkheidsrelatie stond t.a.v. van zijn zuster :

Verzoeker legt diverse bewijzen voor dat hij in de periode 2010 en 2011 op regelmatige basis bedragen van zijn zuster ontving ; zijn zuster stuurde deze bedragen naar hem, zodat hij in zijn onderhoud kon voorzien.

In 2010 en tot medio 2011 verbleef verzoeker nog in Marokko.

In de bestreden beslissing worden de voorgelegde bewijzen van betaling ten onrechte als onvoldoende weggezet omdat de bedragen "vrij laag" zijn, waarmee verzoeker - althans volgens de bestreden beslissing - niet in zijn basisbehoeften kon voorzien.

Het gaat om € 200,00, € 140,00 € 150,00, € 190,00, € 170,00, € 180,00, € 150,00, € 190,00 en € 300,00. Verzoeker was alleenstaande. In Marokko is de levensstandaard minder dan in België en kan men maandelijks met dergelijke bedragen ruimschoots in zijn basisbehoeften voorzien. Die bedragen liggen in de lijn van een gemiddeld maandelijks arbeidersinkomen.

De Belgische Staat stelt dat verzoeker niet aantoont dat hoger vermelde bedragen zou volstaan om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een eenvoudige zoekopdracht op het internet over het gemiddeld inkomen en de basisbehoeften in Marokko ontkracht dit argument.

Dat er na juni 2011 geen geld meer werd overgemaakt is geen gegrond argument, vermits verzoeker in juli 2011 naar België gekomen is en hij sindsdien "in natura ten laste is/onderhouden wordt.

Het attest van geen onderwerping aan TH-TSC is een verklaring uitgaande van het Marokkaanse Ministerie van Economie en Financiën, waarbij de betrokken dienst bevestigt dat verzoeker niet aan de inkomstenbelasting onderworpen is, vermits hij geen inkomen had. Ten onrechte wordt dit attest weggezet "waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten" en dat het attest "niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden".

Dit argument is gaat niet op. Het gaat uit van een overheidsdienst en is uit de aard ervan betrouwbaar en waarachtig. Wie het tegendeel beweert (zoals hier DVZ) draagt de bewijslast. Tot bewijs van het tegendeel heeft dit attest van een overheidsdienst bewijskracht

De Belgische Staat verwijst een arrest dd. 25.01.2017, waarbij de raad voor vreemdelingenbetwistingen dit argument toch zou gevolgd hebben. Verzoeker begrijpt dit niet en hoopt dat de raad dergelijke rechtspraak in vraag stelt. Geen enkele persoon, zoals ook verzoeker, is in de mogelijkheid een ander bewijs te leveren. Welk ander bewijsmiddel is er? Verzoeker ziet één andere bewijsmogelijkheid, nl. getuigenverklaringen van familieleden en naaste kennissen van verzoeker. Maar dergelijke verklaringen zullen ongetwijfeld niet aanvaard worden als complaisance-stukken. Verzoeker kan niet anders en heeft geen andere mogelijkheid dat zich tot de bevoegde overheidsinstantie te wenden, die in ieder geval geloofwaardiger is dan verklaringen van familieleden en kennissen..

Bovendien gaat het om een negatief bewijs, wat niemand leveren, behalve via een attestering door de bevoegde overheidsinstantie.

Dit argument aannemen komt neer op het opleggen van een onmogelijke bewijsvoorwaarde.

De Belgische Staat wordt gesommeerd om mee te delen hoe het bewijs dan wel kan geleverd worden.

Verzoeker wijst op de specifieke omstandigheden in dit dossier :

- verzoeker (geboren op 31.07.1990) was 20 jaar toen hij in juli 2011 in België aankwam

- daarvoor werd verzoeker reeds financieel gesteund door zijn zuster (zie stukken)

Het is dan ook zeer aannemelijk dat een man van dergelijk jonge leeftijd zoals verzoeker nooit inkomsten gehad heeft en steeds afhankelijk was van de familie.

Besluit : in deze concrete omstandigheden kan er geen twijfel zijn dat het attest van geen onderwerping aan TH-TSC niet waarachtig zou zijn ; als de verklaring niet waarachtig zou zijn, zou deze overheidsdienst het attest nooit hebben willen opmaken.

B. verzoeker toont wel afdoende aan dat hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België deel uitmaakte van het gezin van zijn zuster :

Uit de twee administratieve attesten dd. 03.02.2017 blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn zuster als laatste adres in Marokko een hetzelfde adres hebben, nl. (...) Rue (...) Nador.

C. verzoeker toont wel afdoende aan dat hij onvermogen is : (zie punt A. hierboven)

Zijn zuster zorgt voor zijn onderhoud ; hijzelf heeft geen inkomen.

D. verzoeker toont wel afdoende aan dat zijn zuster niet ten laste van de Belgische staat valt

Het dossier bevat het arbeidscontract van zijn zuster, evenals haar loonfiches en deze van haar echtgenoot.

Verzoeker is ten laste van zijn zuster en niet van de Belgische staat. Deze toestand bestond wel degelijk reeds op het ogenblik dat verzoeker nog in Marokko woonde (zie punt A. hierboven).

Verzoeker heeft geen verblijfsdocumenten en kan daardoor onmogelijk inkomen verwerven om in zelf in zijn onderhoud te voorzien. Hij woont bij zijn zuster. Van wie reeds meer dan zes jaar bij zijn zuster woont en van wie vaststaat dat hij geen inkomen heeft, kan met zekerheid aangenomen worden dat hij door zijn zuster onderhouden wordt ; dat zijn zuster voorziet in zijn basisbehoeften.

Het dossier bevat de arbeidsovereenkomst van zijn zuster, haar loonbrieven en deze van haar echtgenoot. De Belgische Staat is niet ernstig waar hij opwerpt dat dit niet uitsluit dat het gezin "bijkomende financiële steun (bijvoorbeeld van het OCMW)" zou genieten.

Met dergelijk inkomen heeft het gezin geen enkel recht op dergelijke steun. Ook hier is de Belgische Staat manifest onredelijk vermits hij verwachtte dat verzoeken (en diens zuster en schoonbroer) bij alle bestaande (sociale en sociale-zekerheids) overheidsinstanties negatieve attesten zou moeten opvragen. Dit is een onmogelijke bewijslast opleggen, die bij elke proportie is en aan verzoeker op voorhand elk recht ontzegt.

E. Om de hierboven vermelde redenen schendt de weigeringsbeslissing bijgevolg artikel 40bis, 42, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden weigeringsbeslissing is getroffen op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De thans bestreden weigeringsbeslissing werd afgegeven naar aanleiding van verzoekers aanvraag van 18 januari 2017 voor een verblijfskaart als "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin" van zijn Nederlandse zus. Het gaat dan ook de facto et de jure om een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een niet in artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Aangezien de artikelen 40bis en/of 42 van de vreemdelingenwet geenszins de wettelijke grondslag vormen van de thans bestreden beslissingen en uit verzoekers betoog ook niet kan blijken op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

3.2. In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (…) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe

verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie noch er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden

bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;
- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat “vergemakkelijken”, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, doch dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken

familieid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Zoals blijkt uit de bestreden akte, heeft de gemachtigde *in casu* geoordeeld dat de verzoeker aan de hand van de door hem bij zijn aanvraag van 18 januari 2017 voorgelegde documenten niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zodat de verzoeker niet voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoeker betwist enkel de motieven voor het weigeren van het verblijfsrecht. In dit verband stelt hij dat in de bestreden weigeringsbeslissing de voorgelegde bewijzen van betaling ten onrechte als onvoldoende worden weggezet omdat de bedragen "*vrij laag*" zijn. Dat er na juni 2011 geen geld meer werd overgemaakt, is volgens de verzoeker ook geen gegrond argument, vermits hij in juli 2011 naar België gekomen is en hij sindsdien "*in natura*" ten laste is of onderhouden wordt. Verder zou ook het attest van de Marokkaanse overheid ten onrechte zijn weggezet als een document met een gesolliciteerd karakter dat niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. De verzoeker benadrukt dat het attest uitgaat van een overheidsdienst, zodat het uit de aard ervan betrouwbaar en waarachtig is. Verzoeker wijst dienaangaande op de specifieke omstandigheden in dit dossier. Hij was 20 jaar toen hij in juli 2011 in België aankwam en daarvoor werd hij reeds financieel gesteund door zijn zus. Het is volgens de verzoeker dan ook zeer aannemelijk dat een man van dergelijk jonge leeftijd, zoals verzoeker, nooit inkomsten gehad heeft en steeds afhankelijk was van de familie. Bovendien stelt de verzoeker dat hij wel afdoende aangetoond heeft dat hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Uit de twee administratieve attesten van 3 februari 2017 zou blijken dat de verzoeker en zijn zus als laatste adres in Marokko één hetzelfde adres hebben, nl. (...) Rue (...) Nador. De verzoeker betoogt dat hij wel heeft aangetoond onvermogen te zijn: zijn zus zorgt voor zijn onderhoud en hijzelf heeft geen inkomen. Verder zou hij ook aangetoond hebben dat zijn zus niet ten laste van de Belgische staat valt. Dit zou blijken uit het voorgelegde arbeidscontract van zijn zus, evenals haar loonfiches en deze van haar echtgenoot. De verweerder zou niet ernstig kunnen voorhouden dat dit niet uitsluit dat het gezin bijkomende financiële steun (bijvoorbeeld van het OCMW) zou genieten.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden weigeringsbeslissing met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van storting twee afzonderlijke motieven bevat: enerzijds besliste de verweerder dat deze bedragen vrij laag waren, en anderzijds dat zij dateren van 2011 en dat er nadien geen storting meer plaatsvonden. De verzoeker geeft aan dat de bedragen niet "*te laag zijn*" om in Marokko te voorzien in het levensonderhoud en stelt dat de levensstandaard er minder hoog is dan in België en dat "*men*" met dergelijke maandelijkse bedragen ruimschoots in zijn basisbehoeften kan voorzien. Die bedragen zouden in de lijn liggen van een gemiddeld maandelijks arbeidersinkomen. De verzoeker beperkt zich dienaangaande echter tot loutere beweringen. Nergens wordt op enige wijze concreet gestaafd wat precies de gemiddelde levensstandaard en de gemiddelde arbeidslonen zijn in Marokko. De Raad kan, als annulatierechter, desbetreffende niet zelf een onderzoek verrichten. Het kwam de verzoeker in het raam van onderliggend geschil toe om met concrete gegevens aan te tonen dat de bevindingen van de gemachtigde ter zake kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zouden zijn. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Ook in de synthesememorie blijft de verzoeker zich immers beperken tot een blote bewering.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder zich *in casu* ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat "*betrokkene aangewezen was op deze financiële steun om in zijn basisbehoeften te voorzien. Daarvoor zijn de bedragen te laag.*"

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker aangeeft dat hij sinds 2011 naar België is gekomen is en sindsdien "*in natura*" ten laste was en onderhouden werd. Wederom wordt hiervan echter geen begin van bewijs voorgelegd. Verzoekers beweringen zijn bovendien in strijd met de stukken die hijzelf ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag voorlegde en waarnaar hij zelf in de synthesememorie verwijst. De Raad stelt immers vast dat de verzoeker in zijn enig middel ook verwijst naar de loonfiches die hij bijbracht. Deze bevinden zich in het administratief dossier, samen met een begeleidende brief van de advocaat van de verzoeker. In deze brief van 10 april 2017 stelt de advocaat van de verzoeker als volgt: "*Mijn cliënt is in juli 2011 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Na zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk werd mijn cliënt opgevangen door het gezin van zijn broer, de heer H. S. (...),*

wonende (...) te 8790 Waregem". Sedert november 2014 maakt mijn cliënt deel uit van het gezin van zijn zus, mevrouw H. H. (...), wonende te 8800 Roeselare (...). Niet alleen maakt de verzoeker dus niet aannemelijk dat hij na zijn aankomst in 2011 ten laste was van zijn zus, uit deze brief van de advocaat van de verzoeker, bijgevoegd bij de stukken waar de verzoeker zelf naar verwijst in zijn synthesesmemorie, blijkt het tegendeel. De advocaat stelt hierin met name dat de verzoeker van juli 2011 tot november 2014 ten laste was van zijn broer, en niet van zijn zus. In het begeleidend schrijven van 10 april 2017 geeft de verzoeker immers aan dat hij in juli 2011 in België is binnengekomen en dat hij na zijn aankomst werd opgevangen door het gezin van zijn broer H. S., woonachtig te Waregem, en dat hij sedert november 2014 deel uitmaakt van het gezin van zijn zus, H. H., woonachtig te Roeselare. Met de loutere insinuatie dat de verzoeker sinds 2011 door de referentiepersoon in natura wordt onderhouden, kan de verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing dan ook niet ontkrachten.

Wat betreft het 'Attestation de non-imposition a la TH-TSC', afkomstig van de Marokkaanse overheid, merkt de Raad op dat dit attest zelf het volgende vermeldt: "*Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé*". De verzoeker verliest zodoende uit het oog dat de overheidsdienst zelf in het betrokken attest vermeldt dat het om een verklaring in eer en geweten van de betrokkene van 13 maart 2017 gaat. Het gaat met andere woorden niet om een eigen onderzoek van de diensten zelve. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de motivering van de verweerder, dat het een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, niet kennelijk onredelijk is. De vaststellingen van de verweerder stroken met de stukken van het administratief dossier en de loutere en ongestaafde beweringen van de verzoeker, dat de overheidsdienst het attest nooit zou hebben willen opmaken indien de verklaringen van de verzoeker niet waarachtig zouden zijn, doen geen afbreuk aan de deugdelijke vaststelling dat deze verklaring van eer niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst.

De kritiek dat de verzoeker geen negatief bewijs kan leveren, overtuigt niet. Immers dient de Raad te herhalen dat het aan de verzoeker zelf is, die zich in zijn aanvraag beroept op de hoedanigheid van "*ander familielid*" in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, om aannemelijk te maken dat hij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon of tot diens gezin behoorde. De wijze waarop de verzoeker dit bewijs levert, is, gelet op artikel 47/3, vrij. Het louter niet aanvaarden van het voormelde attest, betekent dan ook niet dat het voor de verzoeker onmogelijk zou zijn om aan de bewijslast te voldoen. Het is evenwel aan de verzoeker, als aanvrager, om erover te waken dat hij zijn aanvraag voldoende stoffeert met concrete gegevens die de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst tussen hem en de referentiepersoon, zijn zus, kunnen aantonen.

Waar de verzoeker stelt dat hij in Marokko tot het gezin van zijn zus behoorde, en hij stelt dit aannemelijk te maken omdat ze op hetzelfde adres woonden, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot een blote bewering, waarvan hij wederom geen begin van bewijs bijbrengt. De verzoeker beweert weliswaar dat uit twee administratieve attesten van 3 februari 2017 zou blijken dat hij en zijn zus als laatste adres in Marokko hetzelfde adres hadden, maar hij brengt deze attesten niet bij in het kader van de onderhavige procedure en evenmin bevinden zich in het administratief dossier documenten gedateerd op 3 februari 2017. De verzoeker maakt ook op dit punt dus niet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat enig bewijs dat betrokkene, voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, compleet ontbreekt.

De loutere beweringen dat de verzoeker wel heeft aangetoond dat hij onvermogen is, dat zijn zus zorgt voor zijn onderhoud en dat hijzelf geen inkomen heeft, kunnen de wettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing niet ontkrachten. Met deze beweringen, die op geen enkele wijze worden betrokken op de concrete weigeringsmotieven en die ook niet verder worden toegelicht onder het punt 2.b.C. van het verzoekschrift, toont de verzoeker geen incorrecte toepassing van de artikelen 47/1 en/of 47/3 van de vreemdelingenwet aan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker in het land van herkomst niet ten laste was of niet behoorde tot het gezin van zijn zus.

Deze vaststellingen volstaan in rechte en in feite om te besluiten dat de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten als een "*ander familielid*" van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog argumenteert dat hij wel afdoende heeft aangetoond dat noch hijzelf, noch zijn zus ten laste zijn vallen van de Belgische staat, merkt de Raad op dat dit motief overkomt als een

overtollig motief aangezien het nergens in verband wordt gebracht met de concrete beoordeling dat de verzoeker niet heeft aangetoond van in het land van herkomst ofwel deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn zus ofwel van haar ten laste te zijn geweest. De vraag of de verzoeker en/of zijn zus al dan niet ten laste vallen of vielen van de Belgische staat, is hierbij niet relevant en wordt in de bestreden weigeringsbeslissing ook niet als een relevant gegeven in het kader van de vereiste van artikel 47/1, 2°, *juncto* 47/3, §2, van de vreemdelingenwet aangewend. De kritiek op dit overtollig motief is zodoende onontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Ten overvloede merkt de Raad in dit kader nog op dat de verzoeker diende aan te tonen dat hij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, burger van de Unie. Het gaat er *in casu* dus om dat de verzoeker een afhankelijkheidsband diende aan te tonen ten opzichte van zijn zus. Voorts kan de verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat aangaande het feit dat hij ter ondersteuning van zijn aanvraag verklaarde tot november 2014 bij zijn broer te hebben gewoond, niet ernstig beweren dat hij reeds meer dan zes jaar bij zijn zus woont. Ook beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij stelt dat het gezin van zijn zus “*met dergelijk inkomen*” geen enkel recht heeft op OCMW-steun. De verzoeker staft deze bewering op geen enkele wijze met concrete gegevens omtrent de actuele inkomsten van het gezin en omtrent de OCMW-wetgeving ter zake. Indien de verzoeker beweert dat het gezin een voldoende hoog inkomen heeft om niet ten laste te vallen van de Belgische staat, dan komt het hem minstens toe om dit concreet aan te tonen. De verzoeker blijft echter in gebreke op dit vlak. Weliswaar bevat het administratief dossier een aantal loonfiches die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd en worden hierop een aantal bedragen vernoemd, doch de uitbetaalde bedragen variëren sterk van maand tot maand en zijn niet dermate hoog dat het evident is dat er voor een gezin van drie volwassenen (de referentiepersoon, haar echtgenoot en de verzoeker) en drie kinderen onmogelijk een bijkomende steun kan worden verleend. Tot slot ziet de Raad niet waarom het de verzoeker onmogelijk zou zijn om bij het OCMW te Roeselare een attest te vragen dat hij, noch zijn zus er OCMW-steun genieten.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoeker het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, evenmin als het motief in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet namelijk: *“Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene; derhalve kan het gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake.”*. Deze motieven blijven dan ook staan.

De verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 47/1 en/of 47/3 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE